

Cum homines ab initio temporum rationem vitae et ordinem rerum quae siverint, semper inter spem et timorem animos suos agitaverunt. Nam natura ipsa, mutabilis et incerta, mentem humanam ad contemplationem et dubitationem vocat. Inde fit ut saepe, dum veritatem assequi cupimus, in varietate opinionum et consiliorum haereamus, nec facile discernamus quid rectum, quid utile, quid honestum sit.

Tempus autem, quod omnia consumit et renovat, magister est tacitus sed severus. Is nos docet nihil stabile esse, nihil perpetuum, nisi ipsam mutationem. Urbes oriuntur et cadunt, mores mutantur, verba ipsa sensum suum paulatim amittunt vel accipiunt. Tamen homo, memor praeteritorum et curiosus futuri, studet vestigia sua in mundo relinquere, sive per opera magna sive per parvas cogitationes quotidianas.

Interea societas humana legibus, consuetudinibus, sermonibus continetur. Lingua, praesertim, est vinculum invisibile quo mentes conectuntur. Per verba narramus, persuademos, fingimus, et etiam fallimus. Nonnumquam silentium plus valet quam oratio longa; nonnumquam autem copia verborum animum fatigat, sed sensum non affert. Quapropter sapientia non in multitudine vocum, sed in moderatione et intellectu posita est.

At voluptas quoque locum habet in vita mortali. Non enim solum labor et disciplina, sed etiam quies et iucunditas ad aequilibrium animi conferunt. Qui hoc ignorat, aut se ipsum nimis premit aut in otio vano dissolvitur. Virtus igitur media via est, inter excessum et defectum constituta, difficilis quidem, sed digna studio.

Sic, dum dies labuntur et horae silentio fugiunt, unusquisque nostrum suam viam per obscurum et lucidum iter quaerit. Et quamvis responsa certa rara sint, ipsa quaestio nos humanos facit, et in ipsa inquisitione sensus vitae latenter invenitur.

Interea societas humana legibus, consuetudinibus, sermonibus continetur. Lingua, praesertim, est vinculum invisibile quo mentes conectuntur. Per verba narramus, persuademos, fingimus, et etiam fallimus. Nonnumquam silentium plus valet quam oratio longa; nonnumquam autem copia verborum animum fatigat, sed sensum non affert. Quapropter sapientia non in multitudine vocum, sed in moderatione et intellectu posita est.

Cum homines ab initio temporum rationem vitae et ordinem rerum quae siverint, semper inter spem et timorem animos suos agitaverunt. Nam natura ipsa, mutabilis et incerta, mentem humanam ad contemplationem et dubitationem vocat. Inde fit ut saepe, dum veritatem assequi cupimus, in varietate opinionum et consiliorum haereamus, nec facile discernamus quid rectum, quid utile, quid honestum sit.

Tempus autem, quod omnia consumit et renovat, magister est tacitus sed severus. Is nos docet nihil stabile esse, nihil perpetuum, nisi ipsam mutationem. Urbes oriuntur et cadunt, mores mutantur, verba ipsa sensum suum paulatim amittunt vel accipiunt. Tamen homo, memor praeteritorum et curiosus futuri, studet vestigia sua in mundo relinquere, sive per opera magna sive per parvas cogitationes quotidianas.

Interea societas humana legibus, consuetudinibus, sermonibus continetur. Lingua, praesertim, est vinculum invisibile quo mentes conectuntur. Per verba narramus, persuademos, fingimus, et etiam fallimus. Nonnumquam silentium plus valet quam oratio longa; nonnumquam autem copia verborum animum fatigat, sed sensum non affert. Quapropter sapientia non in multitudine vocum, sed in moderatione et intellectu posita est.

At voluptas quoque locum habet in vita mortali. Non enim solum labor et disciplina, sed etiam quies et iucunditas ad aequilibrium animi conferunt. Qui hoc ignorat, aut se ipsum nimis premit aut in otio vano dissolvitur. Virtus igitur media via est, inter excessum et defectum constituta, difficilis quidem, sed digna studio.

Sic, dum dies labuntur et horae silentio fugiunt, unusquisque nostrum suam viam per obscurum et lucidum iter quaerit. Et quamvis responsa certa rara sint, ipsa quaestio nos humanos facit, et in ipsa inquisitione sensus vitae latenter invenitur.

Interea societas humana legibus, consuetudinibus, sermonibus continetur. Lingua, praesertim, est vinculum invisibile quo mentes conectuntur. Per verba narramus, persuademos, fingimus, et etiam fallimus. Nonnumquam silentium plus valet quam oratio longa; nonnumquam autem copia verborum animum fatigat, sed sensum non affert. Quapropter sapientia non in multitudine vocum, sed in moderatione et intellectu posita est.